CUTEZĂTORII

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

6

JOI, 2 NOIEMBRIE 1967 • ANUL

ÎN ACEST NUMĂR: VĂ SCRIE UN COSMONAUT SOVIETIC (pag. 2), «VÎNT DE OCTOMBRIE» (pag 8—9), «REPUBLICA SOARELUI» (pag. 11), «NOI ȘI DUMINICA» (pag. 4).

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

O imagine de la Școala generală nr. 175 din București: pionierii de aici au organizat recent o seară muzicală închinată marelui muzician George Enescu.

COPERTA NOASTRĂ

Nava cosmică «Vostok» expusă la poziția industrial-comercială a R.S.S. de la București.

to: V. VIȘINESCU

U-650

Ați auzit de el. I s-a dus faima peste mări și țări. E puternicul și modernul tractor care la ediția jubiliară a tîrgului de la Leipzig a primit medalia de aur.

Dar știți în cîte țări ajung tractoarele românești? În peste 40 (din diferite continente), printre care Franța, Cehoslovacia, Ungaria, Belgia, Olanda, Danemarca, Siria, Irak, Iran — în aceasta din urmă specialiștii români vor construi și o fabrică de tractoare. Mai rețineți: la sfîrșitul actualului cincinal, numărul tractoarelor care vor ieși, anual, de pe porțile cunoscutelor uzine brașovene se va ridica la 27 000!

SĂRBĂTOARE OMAGIALĂ

Cunoscutul muzeu Brukenthal din Sibiu, care adăpostește opere de mare valoare artistică, a împlinit o sută cincizeci de ani de existență. Sărbătoare omagială. Cu acest prilej, a fost inaugurat muzeul tehnicii populare, instalat în frumoasa pădure Dumbrava Sibiului.

Ansamblul Ciocîrlia **(în fotografie, formația «Călușarilor») a cucerit admirația a mii și mii de spectatori în cadrul turneului pe care-l întreprinde în Anglia. După 35 de reprezentații, ansamblul este invitat să participe la 13 noiembrie, în sala Palladium din Londra, la un spectacol care va fi filmat pentru televiziunea în culori.**

Așa arată un costum de cosmonaut.

Călătorie în lumea tehnicii

«Călătorie plăcută în lumea...»

O voce imprimată pe bandă de magnetofon. Se aude la intrarea în expoziție. Alături, parașuta. Portocalie. Ca să fie mai ușor de observat. Aceeași culoare o are și costumul, și barca de salvare.

Autobasculante gigantice.

Racheto-motoarele navei «Vostok».

Costum tradițional armean.

Acolo unde se află «Vostok», tipul de navă cu care a zburat Gagarin, racheta în motoarele căreia stau strunite 20 000 000 cai-putere.

Cei doi băieți, vizitatori și ei printre zecile de mii, pe care i-am întîlnit, ar vrea să stea mai mult în preajma modernelor automobile; studiază pe îndelete macheta spărgătorului de gheață atomic «Lenin», la bordul căruia există și-un elicopter folosit în explorarea întinderilor de gheață nordice; îi interesează aparatele de filmat sau televizoarele cu imagini colorate. Dar nu mai au răbdare: inima le dă ghes să meargă cît mai repede sub cupola marelui pavilion de lîngă Casa Scînteii, unde-i așteaptă lumea minunată a navelor cosmice.

— Costum de cosmonaut!

— Dar în rucsacul pe care-l are cosmonautul în spate, ce se află?

— Pistolul, ca să se apere de fiare dacă e nevoie, flacoane cu hrană concentrată, și o carte extrem de importantă: din ea află cum să se descurce în orice loc ar ateriza (sau ameriza).

Automobilele și avioanele, mașinile de tot felul pe care le întîlnește vizitatorul aici, la Expoziția industrial-comercială a U.R.S.S., reprezintă o ilustrare vie a înaltului nivel la care a ajuns economia, tehnica sovietică. Aceeași tehnică ce a dat uriașa forță de 20 000 000 cai-putere navei «Vostok» cu care a zburat primul om în cosmos, tehnica ce a înfăptuit de curînd o grandioasă legătură interplanetară: întîlnirea cu Luceafărul.

Al. PROFIRIU

SPECIAL PENTRU REVISTA «CUTEZĂTORII»

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cosmonautul Alexei Leonov transmite, la rugămintea redacției noastre, următorul salut:

REDACȚIEI ȘI CITITORILOR REVISTEI «CUTEZĂTORII»

DRAGI PRIETENI,

Revista dumneavoastră are un titlu cît se poate de potrivit — «Cutezătorii». Prin cutezanță, se spune în popor, se învinge orice. Curajul este necesar omului și la învățătură, și în muncă, și în prietenie, și în apărarea patriei.

Urez redacției și cititorilor deplin succes!

Pilot-cosmonaut al U.R.S.S.
A. LEONOV

Moscova, 21 octombrie 1967

Exemplele 10 (zece)

NOUĂ MEȘTERI MARI...

Nouă copii au sădit, deunăzi, nouă puieți de pom în orașul Rîmnicu Vîlcea. Pentru trecătorul grăbit, pentru musafirul neinițiat vor fi niște pomi obișnuiți. Dar nu e așa! Cei nouă școlari, nouă meșteri mari... din clasa a III-a, de la Școala generală nr. 4 s-au hotărît să-i sădească drept amintire a zilei în care au primit cravata roșie. Au ales locuri bune, însorite, cu pămînt roditor. Barbu Cristian de exemplu, a sădit pomișorul în curtea celui mai bun prieten, Ciutescu Dumitru. «**Aș vrea ca peste ani, cînd voi fi mare, pomișorul acesta să mă cheme, de oriunde m-aș afla, spre orașul meu, spre școala unde am primit cravata roșie**», ne scrie Cristian...

PE ÎNTRECUTE!

Cine o fi cel mai bun șahist de la școala din comuna Satchinez, raionul Sînnicolaul Mare? Dar cel mai bun sculptor în lemn? Nu, aici nu e pe ghicite ci... pe întrecute! Facem concurs, participă toată lumea și-l aplaudăm pe cîștigător! Dar pe cine nu-l trage inima spre șah sau spre sculptură, ci preferă atletismul, muzica, arta recitării, baschetul, ciclismul — îl uităm? Nicidecum, ne asigură pionierii acestei unități. Pentru fiecare categorie de amator se va organiza un concurs pe gustul lor!

SUS, LA MUNTE, VESELIE!

O sărbătoare de neuitat pentru pionierii Școlii generale nr. 11 din Cluj. Cei din clasa a VIII-a și-au luat rămas bun într-un cadru festiv de la organizația de pionieri, iar micuții școlari din clasa a III-a au trăit clipe pline de bucurie — au primit cravata roșie, sînt pionieri! Drapelul detașamentului trece în mîini bune.

Iată o fotografie al cărei subiect este, după cum vedeți, cea mai veritabilă voie bună. Cei doi pionieri de onoare sînt actorii Genoveva Preda și Ion Gheorghe Arcudeanu, de la Teatrul «Ion Creangă» din București care au folosit o zi liberă pentru a răspunde invitației elevilor de la Liceul din Sinaia. S-au încrucișat, prietenește, floretele glumei; gazdele au spus ghicitori și proverbe, iar oaspeții au interpretat monologuri și scenete hazlii, inspirate din viața școlii! Pe scurt, acea acțiune din programul de activități denumită «șezătoare veselă» a fost bine gîndită și excelent realizată!

OASPEȚI LA CETATE

Și au sunat trîmbițașii de pe ziduri, și porțile s-au deschis, și cu mare alai au purces înăuntru... pionierii de la Școala generală din Apoldul de Jos, regiunea Hunedoara, sosiți în excursie la cetatea medievală din comuna Gîrbova. Ei au mai poposit și în comuna Tilișca, din raionul Sibiu, spre a cunoaște urmele unei cetăți dacice. Înseamnă că numărul participanților la concursul nostru «Comorile patriei» a sporit cu cîțiva concurenți redutabili!

...ȘI PE LITORAL

În același timp, mai spre sud-est, altă expediție pionierească înainta, pornită de la Liceul nr. 1 din Tulcea, într-un decor contemporan: Mamaia, Ovidiu (unde amatorii de «avînt și energie» au văzut fabrica de unde vin sticlele cu Pepsi-Cola, devenind pe dată, bănuim, superatleți...), Constanța cu portul plin de vapoare pîntecoase și de istorii marinărești, cu marile ansambluri de locuințe și cu vestitul acvariu, în fața căruia fiecare se simte nițel mai savant ca de obicei!

Sandu ALEXANDRU

CONCURSUL „COMORILE PATRIEI“ CONCURSUL „COMORILE PATRIEI“

Seria a III-a

1. La începutul secolului al II-lea, în timpul lui Traian, românii au ridicat, pe teritoriul de azi al patriei noastre, un celebru monument în cinstea unei victorii asupra geto-dacilor și sarmaților.

Cum se numește acest monument și care este numele dat de romani localității în care a fost construit?

2. În fotografia alăturată vedeți o biserică, vestit monument de arhitectură și pictură veche românească. Știți care este numele acestei biserici? Cînd a fost construită?

3. Pe stîncile și pajiștile regiunilor înalte ale Carpaților crește o floare, plantă erbacee, perenă, din familia compozitelor, care este ocrotită ca monument al naturii. Care este numele popular al acestei plante?

Iată acum cuponul pe care trebuie să răspundeți și apoi să-l lipiți pe fișa de concurs publicată în numărul 4.

Răspuns nr. 1 _____

Răspuns nr. 2 _____

Răspuns nr. 3 _____

Noi și duminica.

Un mare specialist în... duminică spunea că principala deosebire dintre această zi și celelalte constă în faptul că duminica începe cu o oră sau două mai tîrziu. De acord, dar, atenție, așa stînd lucrurile, s-ar putea trage concluzia că duminica e o zi mai scurtă decît celelalte...

Așa să fie oare?

După unii — da!

Să le dăm mai întîi cuvîntul acestora:

— Ah, scurtă zi duminica... Pînă te scoli, pînă te mai învîrți prin casă, se face amiază. Mănînci, frunzărești o carte sau tragi un pui de somn și începe televizorul. Te așezi în fața micului ecran și, deodată, cînd te uiți la ceas vezi că arată o oră care aproape că anunță ziua de luni! *(D.S. cl.aVII-a, Șc. generală nr. 32).*

— Duminica... Uite, cel mai greu lucru este să-mi amintesc ce fac duminica... Trece atît de repede! De pildă, duminica trecută cred că a zburat cu viteza unei rachete cosmice. Parcă mi-am făcut puțină ordine în clasorul cu timbre... parcă am jucat o «miuță» în fața blocului... parcă am fost la cinema și-am văzut un film cu... despre... mă rog, un film... Cam atît! *(A.L. cl.aVII-a, Șc. generală nr. 41).*

— Vreți să fiu sincer? Aștept toată săptămîna duminica și cînd vine mă întreb de ce am așteptat-o. Doar pentru că nu mă duc la școală? Ei bine, tot sincer vorbind și fără nici o exagerare, mie... îmi place școala! Aștept duminica pentru că de fiecare dată îmi închipui că în această zi se va întîmpla ceva deosebit. Și nu se întîmplă: un pic de joacă, plăcinta cu mere de la prînz, meciurile ascultate la radio... Altceva? Altceva încă aștept... *(N.G.., cl. a VIII-a, Șc. generală nr. 45).*

După alții, și poate că nu greșesc dacă spun: după mulți alții, duminica e o zi despre care merită să se povestească.

Păi, dacă merită, să trecem de îndată pe recepție, stimați tovarăși!

— Cum îmi petrec duminica? Să vă spun cum am petrecut o duminică, cea cu data de 15 octombrie... Dimineața devreme am plecat cu mămica la Obor. Am făcut cumpărături, dar pentru că tot acolo este și un parc de distracții, cît timp mămica a stat la măcelărie, eu am tras de două ori la țintă (am nimerit în mijlocul morii și aripile au început să se învîrtească) și am vizitat vagoanele cu animale. Pe la 11 am plecat cu tăticu la plimbare și, aflîndu-ne în centrul orașului am intrat la Muzeul de istorie al orașului București și la o expoziție de pictură și sculptură la sala Dales. După masă am văzut meciul la televizor și la 7,30 am plecat cu părinții să vedem piesa «*Petru Rareș*». Acesta este, ca să spun așa, programul «în mare». Tot duminică am mai găsit timp ca să și alerg pe patinele cu rotile, și ca să stau puțin pe banca din fața blocului cu băieții, discutînd despre fotbal, despre filme și făcînd tot felul de glume. *(Cristian Ștefănescu, cl. a VIII-a, Șc. generală nr. 22).*

— Învăț vioara așa că jumătate de zi, duminica dimineața, o dedic muzicii. Exersez 2 ore, apoi ascult concertul transmis la radio din Sala Ateneului Român. După-amiază cităesc, mă duc la cinema sau la teatru, dar cel mai adesea — acesta e un obicei mai vechi la noi în familie; eu nu eram nici la grădiniță — primăvara, vara și toamna ieșim din București. N-avem mașină proprie, folosim autobuzele I.T.B.-ului cu care mergem la Muzeul de artă feudală de la Mogoșoaia, în pădure la Pustnicu, la țtrandul de la Argeș, sau chiar mai departe, la Snagov, de exemplu. Ne simțim minunat. Din aceste excursii — *ieșiri* cum le spunem noi — eu am deprins pasiunea de a culege cioturi și crengi de copaci cărora apoi le dau diferite forme sculpturale. *(Nicolae Stahi, Șc. generală nr. 42).*

Concluzii?

Vă lăsăm plăcerea de a trage voi înșivă, prieteni.

Noi am mai avea doar un cuvîntel de spus. Vrem să întrebăm pe niște tovarăși care o dată, de mult, au fost și ei... copii, următoarele:

— Cînd se vor reînființa pentru elevi concertele-lecții de duminica dimineața?

— Cînd vor include teatrele naționale în repertoriul lor și matinee pentru copii, duminica, — o veche și atît de frumoasă tradiție a primei scene românești?

— Cînd programele de filme pentru copii vor fi mai îngrijite și vor începe la ore exacte?

— Cînd... dar pentru azi e destul!

Convorbiri consemnate de Octav PANCU-IAȘI

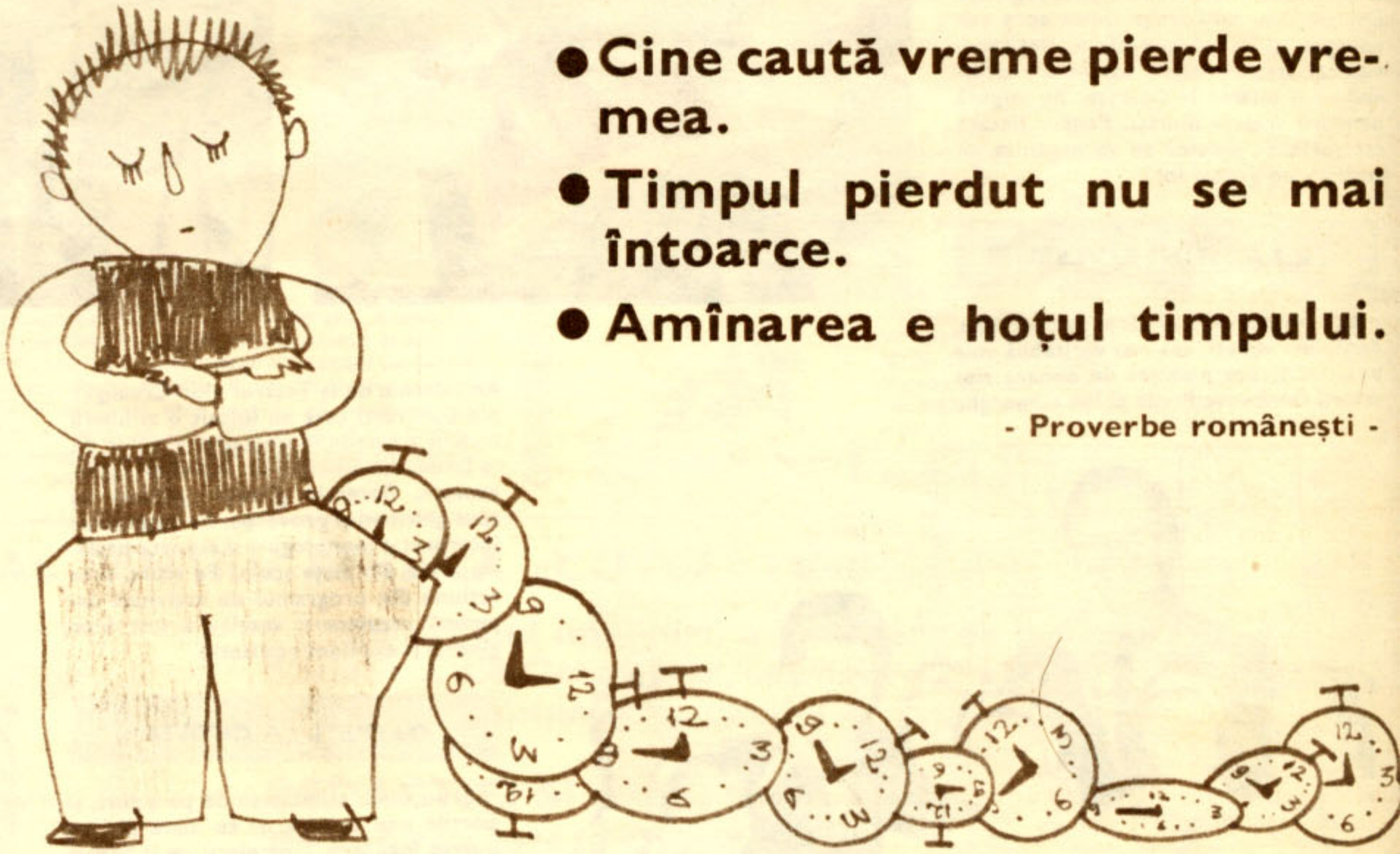

● Cine caută vreme pierde vremea.

● Timpul pierdut nu se mai întoarce.

● Amînarea e hoțul timpului.

- Proverbe românești -

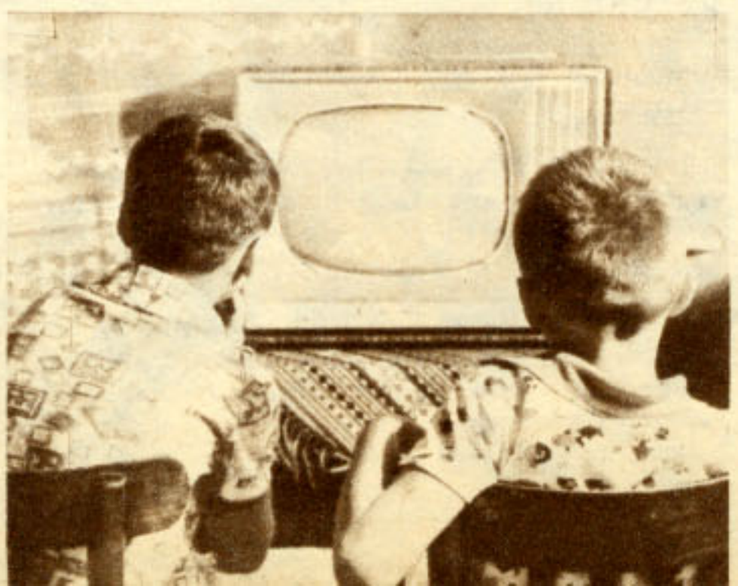

Sport

Echipa României, la Triest, în 1934, în preajma jocului cu Cehoslovacia.

De la stînga la dreapta: C. Rădulescu (arbitru), Cotormani — «fachirul», Deheleanu, Albu, Dobai-«calul», — Vogl, Sepi, Moraveț, Bodola, Covaci, Bindea, antrenorul austriac Uridil și Octav Luchide secretar al F.R.F. Jos, portarul Zombori.

În numărul 3 al revistei noastre am publicat prima parte a acestei povești pasionante, poposind în Uruguay, la Montevideo, unde echipa gazdă a cucerit prima ediție a Cupei mondiale de fotbal. Astăzi vă invit să traversăm oceanul Atlantic, spre Europa, să intrăm prin Gibraltar și să ajungem la Roma.

Povestea cupei „Jules Rimet"

2. Squadra Azzurra

Ediția a doua, «italiană», a depășit toate speranțele. Față de cele 13 țări care jucaseră în Uruguay, iată-ne în fața a 29 (!) de candidați, printre care, din nou, echipa țării noastre, calificată în turneul final din Italia în urma a două rezultate bune: 2—2 cu Elveția la Berna și 2—1 cu Jugoslavia, la București pe ANEF (astăzi «Republicii»).

Una din marile echipe prezente în Italia a fost și celebra (pe atunci) reprezentativă a Austriei («Wunderteam» — echipa minune) condusă de nu mai puțin celebrul ei centru înaintaș Mattias Sindelar.

Primul joc al echipei noastre a fost, din păcate, prima înfrîngere. Adversarii noștri — cehoslovacii — care aveau să joace pînă la urmă finala cu Italia, la Roma, ne-au învins greu, cu 2—1, după ce noi am deschis scorul prin Dobay și am condus pînă în minutul 60. Această înfrîngere la limită în fața vice-campioanei mondiale e cea mai onorabilă participare a României la Cupa «Jules Rimet».

*

Campionatul a fost deosebit de spectaculos. Ediția aceasta «italiană» (1934) a impus lumii întregi pe portarul spaniol Zamora. Datorită lui Zamora, Italia a izbutit doar 0—0 cu Spania în primul meci, și 1—0 la rejucare.

În cele din urmă, în finală s-au calificat Cehoslovacia și Italia, sau «Squadra azzurra» — echipa albastră, după tricourile albastre pe care le-ați văzut, poate, în meciul România—Italia (0—1), disputat la București pe la începutul vacanței din acest an.

(O mică paranteză. Mă veți întreba: ce-a făcut Uruguayul, cîștigătoarea ediției de la Montevideo? Uruguay n-a mai putut atinge valoarea din 1930 și a absentat din Italia, pretextînd că și Italia n-a jucat în Uruguay).

În ziua finalei, pe stadionul olimpic din Roma au apărut echipele:

Italia: Combi — Monzeglio, Allemandi — Ferraris, Monti, Bertolini — Guaita, Meazza, Schiavio, Ferrari, Orsi.

Cehoslovacia: Planicka — Zenisek, Ctirocky — Kostalek, Cambal, Kricil — Jenek, Swoboda, Sobotka, Nejedly, Puc.

Finala a fost de un dramatism nemaiîntîlnit. Cehoslovacii, jucînd foarte bine, au deschis scorul, prin Puc. Cu prețul unor mari eforturi, italienii au izbutit să egaleze, prin Orsi, cu opt minute înainte de fluierul final. Abia în minutul 115, deci cu numai 5 minute înainte de sfîrșitul prelungirilor, Schiavio a izbutit să aducă Cupa «Squadrei azzurra».

*

Ediția italiană a însemnat o mare propagandă pentru fotbal. Balonul rotund a început astfel ofensiva pentru cucerire a întregului glob.

Ioan CHIRILĂ

Ricardo Zamora, celebrul portar spaniol.

O ZI PE STADION

Multă bucurie, multă veselie (și la voi să fie!) într-una din duminicile trecute pe stadionul clubului «Constructo din Capitală. Cîteva sute de «Feți-Frumoși» și tot atîtea «Ilene-Cosînzene» de la școlile din raionul N. Bălcescu au aici o dată cu răsăritul soarelui. Și cît a fost ziua de mare, pînă s-a-nserat (și chiar după), s-au întrecut și și-au do priceperea într-ale sportului.

Fetelor, invidiați-o pe colega voastră (foto 1), că aveți și de ce! Să fi, la 14 ani, o gimnastă care smulge ro de aplauze și exclamații admirative cu grația și perfecționarea aproape desăvîrșite ale figurilor executate, nu-i ch nimica toată. Invidiați-o, iar dacă țineți să fiți și voi admirate precum e ea, urmați-i exemplul. Cainamisir Geo de la Școala generală nr. 120 vă asigură că aveți numai de cîștigat!

Iar voi, băieți, stați un pic și priviți statura și mușchii celor doi boxeri (foto 2), și ei tot elevi. Dacă sînt a voinici și de sprinteni — cum fiecare dintre voi își dorește — o datoresc boxului, care-i un sport complet (nu num pumnilor, cum cred unii).

Fiecare cu pasiunea lui. Voicu Victor, Savu Ștefan, Petre Anton și alții ca ei v-ar putea povesti ore întregi d crapii, plăticile și roșioarele prinse la Floreasca ori pe Dunăre. Și poate că n-or fi chiar toate niște... povești pescă Acum însă, pentru că eleșteul lipsește, iar Dunărea nu s-a hotărît încă să se abată pe la marginea stadionului «Cons torul», își încearcă norocul, contra cronometru, la niște... sticle (foto 3). E un «pescuit» la fel de pasionant, num mult mai greu. Că sticlele nu obișnuiesc să muște din momeală, iar ca să introduci, în două minute, belciugul de n din capătul firului de undiță pe gîtul uneia dintre ele, trebuie sau să ai noroc, sau să fii... maestru.

Se putea să lipsească... martie din primăvară? Șah, dar nu oricum, ci simultan (foto 4). Bucuria cea mare nu- a jucătorilor, cît mai ales a... chibiților, care au posibilitatea, din 16 table, să «guste» din situațiile cele mai palpitant

Trei povestiri despre copilărie

de VASILE BĂRAN

Joc cu cai

Ne scăldam în gîrlă și ne-atîrnam de crengi și săream de-acolo făcînd zgomot și apele țipau și în cele din urmă, păreau să nu mai fie.

Rogozul se uscase iar caii, strănutînd, se făcură statui.

Ieșirăm, de îndată, sărindu-le în șa și alergînd prin aer dădurăm din copite înapoi; și-n clipele acelea noi învîrteam Pămîntul ca pe-o minge.

Barca

Eu am adus cartonul iar alt băiat sîrma și cuțitul cu care să lucreze intrînd desculți în șanțul plin de apă, după ploaie.

Plecînd barca cu pînze trecea pe lîngă gîște și pe sub poduri ude și pe sub curcubeie și a crescut, pe semne, și s-a lățit și șanțul și s-a făcut vapor pe fluviu.

Locomotiva

Lîngă apă era cantonul de cale ferată și dincolo de pod se despica linia moartă pe care stătea încremenit un vagon vînăt.

Cînd treceau trenurile, alergam și le priveam roțile pînă ce dispăreau dincolo de pădure.

Și mă întorceam la vagonul tăcut și-l făceam locomotivă și-i încărcam cu patru cărbuni pîntecele negru și-i ștergeam manetele și porneam cu ea pe unul din meridianele Pămîntului întrecînd toate trenurile pe care le văzusem pînă atunci.

Și iăsam în urmă vapoare și avioane — niciodată oamenii nu văzuseră o asemenea locomotivă — și, coborînd în gări, se înclinau uluiți.

La împăratul unei țări, cu scări de piatră, trîmbițașii au vestit mai mult de două ceasuri sosirea mea și-au venit savanții și-au desfăcut locomotiva, șurub cu șurub, să-i vadă aripile, iar mie, fata împăratului mi-a dat o muzicuță mai mare decît a băiatului cantonierului și împăratul mi-a spus că pot pleca.

Și nu știu prin ce deșert colindam cu locomotiva mea care se putea preface și-n cămilă cînd a venit cantonierul cu încă doi și mai tîrziu a venit și o locomotivă, cu faruri galbene, trăgînd-o după ea, dincolo de pădure.

Și n-am mai văzut-o niciodată.

GHIMPEȚEANU DOINIȚA, Frătești; **ICHIM MARIANA,** Focșani; **FLORENTINA DEFTA,** Craiova; **NUȚICA CIOBANU,** Valea Sadului; **PUȘCAȘ ION,** Sibiu.

Vă mulțumesc pentru frumoasele voastre aprecieri asupra... baroniei mele și sper să nu dezmint speranțele voastre în privința carierei mele de poștaș!

OPITZ FRIDOLIN, clasa a VI-a, Școala generală nr. 115, București.

Subsemnatul, Baron Münchhausen, am apărut la Radio acum 20 de ani, iar la Televiziune abia acum 6 ani. Mulțumesc că-mi dorești o viață atît de lungă ca să ajung să distrez și alte generații viitoare. Münchhausen e în stare să creadă și asta!

FEȘTILĂ AURELIA, clasa a IV-a, Școala generală nr. 11, Baia Mare.

Tu îmi povestești «un act de curaj»: cum că, apucîndu-te furtuna pe drum, ai luat-o la fugă spre casă. Ce-ai fi vrut să faci? Să stai în ploaie? Cînd va mai fi vreodată furtună și te vei găsi în casă, privește pe geam; o să vezi numai «curajoșii» ce fug spre casele lor.

PAVEL RĂTUNDEANU FERGHETE, Liceul agricol, Bistrița.

Ce vorbești? De cîte ori îți intră un păianjen în cameră, primești cîte o scrisoare? Deci crezi în semne! Foarte bine! Și eu sînt superstițios, numai că eu m-am născut în secolul al XVIII-lea... Dar, să-ți spun drept, într-un astfel de semn nici chiar eu nu cred. Ce s-ar întîmpla cu mine care primesc sute și mii de scrisori de la copii? Ar însemna să nu mai pot intra în casă de atîția păianjeni!

PROȚAP ADRIAN și MARINESCU LUCIAN, clasa a V-a, Liceul nr. 25, București.

La invitația ce mi-o faceți de a vă vizita școala, vă promit, că atunci cînd nava noastră va putea înfrunta primejdioasele talazuri ale Dîmboviței, să debarc în portul... meu de baron, cu sabie și cizme, și să vin în mijlocul vostru.

DURBABA GHEORGHE, clasa a V-a, Schinteși, Turnu Severin.

Bine ți-a făcut mămica... Ce-ai căutat să prinzi șopîrle? Pe mine, să mă fi bătut și nu m-aș fi dus la o asemenea vînătoare! Dar dacă umbli după jivine dintr-o pasiune de naturalist, atunci se schimbă lucrurile!

CIOLAN MIHAELA — Sf. Gheorghe; HAIDU ELISABETA și IZVERCEANU GABRIELA — Petrila; AVRAM MIRCEA — Baia Mare; DUMBRAVĂ CONSTANTIN — Panciu și alții.

Vreți cîte o fotografie de-a mea? N-am! Pe vremea mea nu se inventase aparatul foto, dar vă pot trimite, în plic, cîte o statuie a subsemnatului, în bronz sau în marmură. Ecvestră n-am, fiindcă nu se mai poartă cal.

Înștiințare

Subsemnatul Karl Friedrich Jeronimus baron de Münchhausen aduc la cunoștință, pe această cale, că nu stau de vorbă decît cu elevii buni la învățătură și în consecință, de azi înainte, nu voi mai răspunde la scrisorile ce conțin greșeli de ortografie.

Adică ce, dacă nu prea mă descurc la... aritmetică, mă credeți ageamiu și la gramatică?

BARON MÜNCHHAUSEN
pt. conf. Nicolae GĂRDESCU

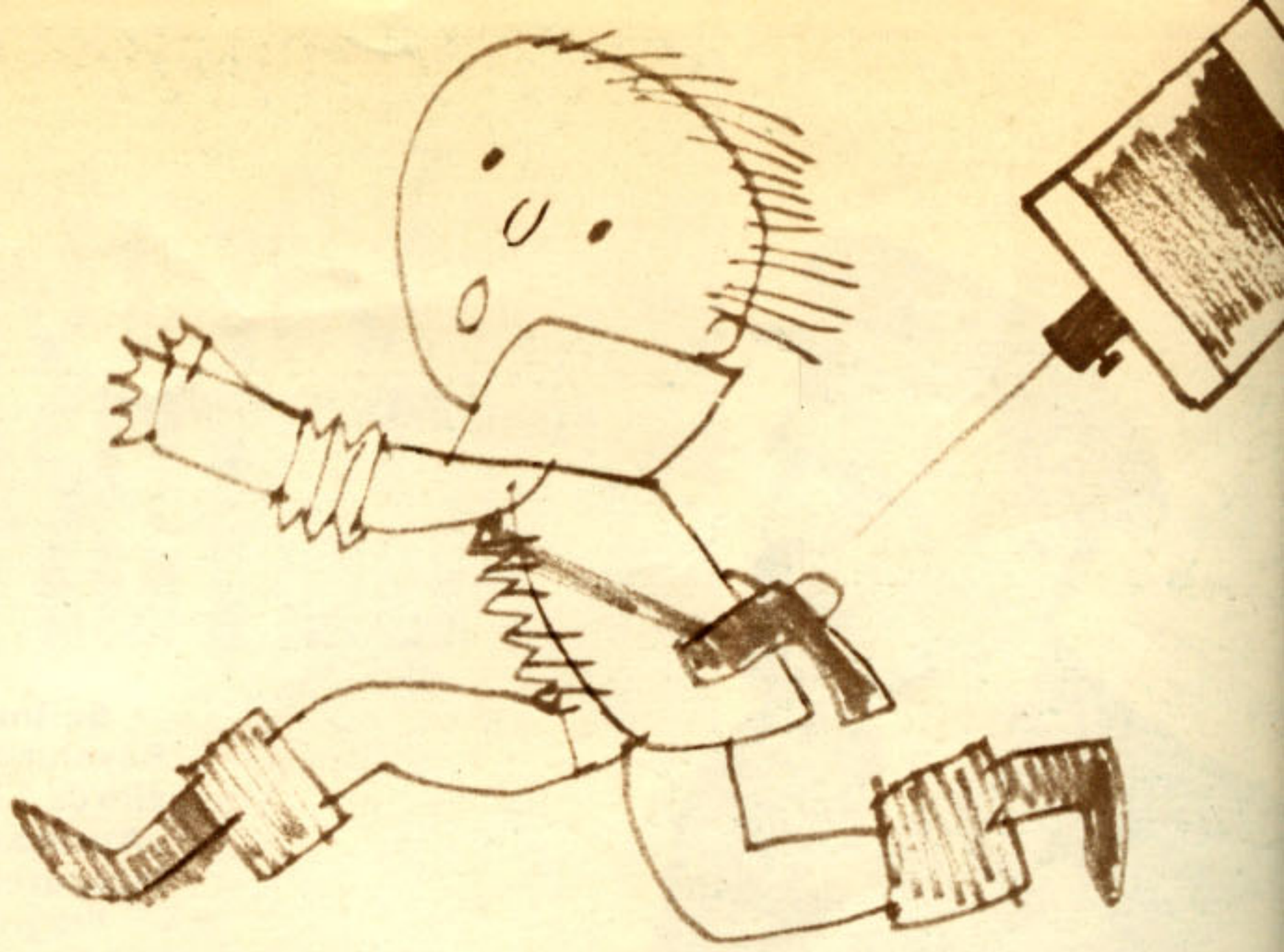

Mi se spune Fantomas

Etajul unu! Patru metri de la sol!... Ei, și? Va sări!! În definitiv, 4 m = 400 cm... Aer în piept și — la aterizare — împarți șocul pe toate membrele. Soarta îl favorizase totuși, putea să se fi aflat cu un etaj deasupra, nu? O idee: ce-ar fi să încerce evadarea pe celălalt sens al verticalei? Pe unde? Trei posibilități:

1. Scara de incendiu
2. Pe horn, prin soba de teracotă
3. Pe burlan

A, dar nu mai e o secundă de pierdut. Se aud pași. Ușa se deschide și... își face apariția temutul OM ÎN HALAT ALB înarmat cu... brrr!

Zdup! Primul salt — e pe pervazul ferestrei! Al doilea — se află pe acoperiș!! Al treilea — e în nucul de dincolo de gard! Balans..Vîjjj! Cade? Da! Dar pe un cal gata înșeuat. Dii! Un gard... Hop! Un zid... Hooop! Dii! Para-para-param! A alunecat șaua? Nu-i nimic, se va ține de coamă... adică de coadă... Un autobuz? Perfect. Ptrrr! Va sări din goana calului, exact pe trapa de aerisire. Turiști străini!

— Oh! Êtes-vous Jean Marais?

— You are Kirk Douglas?

— Fantomas! Stop. Toată lumea coboară. Vorba! Șofer, la aeroport. Avionul a plecat? Nu, rulează pe pista de decolare. Perfect. Îi ieșim în față! Vîjjj, gata, l-am apucat! Acum n-are decît să-și retragă trenul de aterizaj. Dar ce-i asta? De ce se află deasupra mării? E cursă internațională!! Nu-i nimic, va sări. Plonjon, ultima șansă: în valuri se zbenguie un delfin. Îl va apuca de urechi... Drace! Se scufundă! E submarin!!! Salt în apă. Pleosc! Și-acum înoată, băiete. Marș, rechinule! Nu vrei? Treaba ta. Spintecă-l, Jenică! Vezi că ai o lamă în Carnetul de elev. S-a cărat, javra. Dar ce-i asta? Ce se aude? S.O.S.! S.O.S.! Aha, se scufundă un vapor. Cetățeni, nu vă pierdeți cumpătul! Agățați-vă de mine, întîi copiii, bătrînii, femeile... Faceți un lanț, vă trag eu cu o mînă. Cu cealaltă o să țin vaporul să nu se scufunde! Așa, copăcel-copăcel... Încă 12 ore și intrăm în port... Am ajuns! Ura!! «Ediție specială» cu dînsul, cu micul erou... Aplauze, flori, gazetari, fotoreporteri, operatori și, deodată, UN OM ÎN HALAT ALB, înarmat cu... brrr!

— Dv.? îngaimă Jenică pierdut.

— Medicul.

— De... de... de ce?

— Poate v-ați zgîriat... Am pregătit totul. Un fleac, o mică înțepătură antitetanică...

— Nu! Nu vreau! Nu, lăsați-mă... De ce am fugit eu atîta? Cu calul, cu avionul, cu submarinul... De ce m-am bătut cu rechinii?... De ce?

— Într-adevăr, de ce?

— D-aia. Ca să scap de injecție, la școală. Nu, vă rog, nu vreaaau... aau... au... a! A... a... asta a fost?

Asta a fost. Pentru conformitate,

Mircea SÎNTIMBREANU

— Mersi! Jenică. Mi se spune Fantomas...

Vînt de OCTOMBRIE

1917 - 1967

Se împlinește o jumătate de secol de la înfăptuirea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, de la evenimentele istoricei zile de 7 noiembrie (25 octombrie) 1917, cînd de pe crucișătorul «Aurora» s-au tras salvele de tun care au vestit lumii întregi începutul unei noi ere.

Fragmentul de mai jos (evocare a unui martor ocular) surprinde chiar momentul istoric cînd Vladimir Ilici Lenin anunță solemn înfăptuirea revoluției în Rusia.

...Primele ore ale zilei de 24 octombrie m-au prins în cartierul Vîborg.

Mi-am început ziua alergînd pentru unele probleme ale Uniunii Tineretului Muncitor. Apoi m-am abătut pe la comitetul raional de partid. Aici am dat peste o mare de oameni. Mereu veneau alții, în fugă, cu arme în mîini. Mi s-a dat sarcina să întocmesc dispoziții scrise pentru eliberare de arme, mandate și alte acte.

În jurul meu, o fierbere de nedescris. Nici nu-mi dădeam seama cum zboară vremea. Trecuse de miezul nopții cînd mi-a ajuns la urechi glasul Jeniei Egorova:

— Luați-o pe fetița asta cu dumneavoastră și o să puteți trece neobservată.

Am întors capul și am dat cu ochii de Nadejda Konstantinovna. Trebuia să meargă undeva, iar eu urma s-o însoțesc. Dacă am fi fost oprite pe drum, eu ar fi trebuit să spun că bunica e bolnavă și ne ducem după doctor.

Afară ne-a învăluit întunericul nopții. De pe malul opus, peste Neva, se auzea un zgomot surd de împușcături. Mi s-a părut că am mers nespus de mult. În cele din urmă am ajuns la capătul Bulevardului Bolșoi Sampsonievski, în dreptul unei clădiri înalte. Nadejda Konstantinovna m-a rugat să rămîn în stradă. S-a întors neașteptat de repede și peste măsură de neliniștită.

Mult mai tîrziu am aflat că în această clădire locuia Margarita Vasilievna Fofanova, unde Vladimir Ilici Lenin își petrecuse ultima perioadă din activitatea ilegală. Chiar în seara aceea, el trimisese prin Margarita Vasilievna scrisoarea adresată membrilor Comitetului Central al Partidului — cunoscuta scrisoare care începea cu cuvintele: «Scriu aceste rînduri în seara zilei de 24; situația e cum nu se poate mai critică. Este limpede ca lumina zilei că orice întîrziere a insurecției este acum cu adevărat echivalentă cu moartea!».

Vladimir Ilici n-a mai așteptat să se reîntoarcă Fofanova și a plecat la Smolnîi. De aceea, Nadejda Konstantinovna nu l-a mai găsit.

Am pornit din nou pe străzile întunecoase. Nadejda Konstantinovna se gîrbovise toată. Se străduia din răsputeri să nu-și trădeze îngrijorarea. La comitetul raional, însă, tovarășii i-au citit în ochi că s-a întîmplat ceva neobișnuit. «La Smolnîi. Repede la Smolnîi..» doar atît le-a spus ea celor ce o înconjurau. Jenia Egorova a luat-o de braț și au plecat amîndouă cu un camion.

Încă nu începuse să se lumineze. Ceața se destrăma încet, și, treptat, din întuneric se desprinseră siluetele caselor. Cînd am ajuns pe malul Nevei. cerul se aprinsese la răsărit. Începuseră să se deslușească treptele de granit, șlepurile încărcate cu lemne și suprafața cu luciu de plumb a apei.

Pe podul Liteinîi, în capătul dinspre cartierul Vîborg, făceau de strajă ostași ai Gărzii Roșii din detașamentul fabricii de cartușe. Muncitori iscusiți, ei au reușit să scoată din mecanismul podului pinioanele, penele și manetele, astfel încît să nu poată fi ridicat. Guvernul Provizoriu ridicase

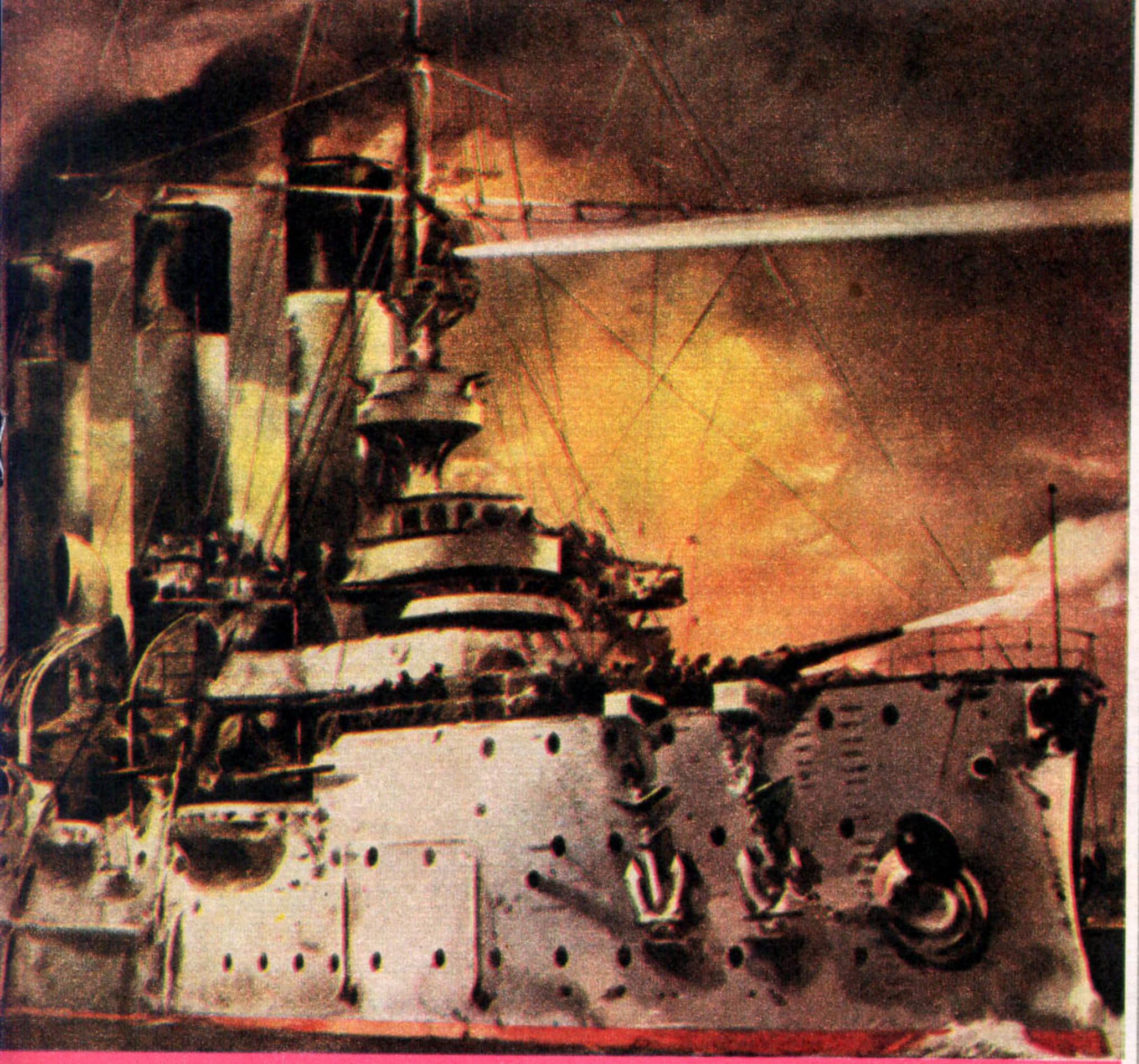

Crucișătorul „Aurora"

oape toate podurile
intenția de a izola
ierele muncitorești
entrul orașului. Po-
Liteinîi însă n-a pu-
fi ridicat.
a capătul opus al
ului, în jurul unui
se profilau siluetele
aților lui Kerenski.
e muncitori îi în-
urară și porniră o
uție aprinsă. Ei în-
nau soldații să trea-
e partea poporului.
m ajuns la Smolnîi
la zece dimineața.
în ziua de 25 oc-
brie. În fața porții
deschise sta de stra-
mașină blindată.
rul clădirii erau
ite stive de lemne;
tea trebuiau să ser-
că de adăpost în
tualitatea unei în-
ări. La picioarele colonadelor, stăteau aliniate, cu gurile înălțate spre cer, mitraliere și tunuri. Coridoarele lungi și fremătînd de zgomot erau ticsite de ostași din Gărzile Roșii, soldați și marinari. Peste tot se auzea zăngănit de arme, izbituri de paturi de pușcă, comenzi repezi. Zarvă și exclamații. Totul în jur era într-o neostoită mișcare. Toți vibrau, se agitau, strigau, porunceau, acționau. «Un adevărat haos!» și-ar fi dat cu părerea un spectator din afară. Nu, nu era de fel haos. Fiecare părticică, asemenea unei molecule de fier ajunse în cîmpul de acțiune al unui magnet, acționa și își dirija eforturile în direcția în care dicta voința dominantă a clasei muncitoare, și anume înspre repurtarea victoriei.

Viața se condensase parcă într-o continuă zi ce zbura vijelios. Evenimentele se succedau cu iuțeala fulgerului. În desfășurarea lor năvalnică au existat însă momente săpate adînc în memoria celui ce le-a trăit. Așa a fost momentul cînd Vladimir Ilici Lenin a apărut în sala de ședințe a Sovietului din Petrograd și a trecut grăbit spre tribună. Toți au sărit din loc, împinși parcă de un resort, și din piepturile lor izbucniră strigătele de entuziasm nestăvilit. Cu un gest, el a oprit furtuna de ovații și, în clipa următoare, cu răsuflarea oprită, toți îi sorbeau cuvintele: «Tovarăși! Revoluția muncitorilor și țăranilor, a cărei necesitate au arătat-o necontenit bolșevicii, s-a înfăptuit...» Cînd Vladimir Ilici sfîrși discursul, sala a fost din nou cuprinsă de același entuziasm. Ovațiile nu se mai sfîrșeau. Deodată se dezlănțuiră acordurile *Internaționalei*. Vladimir Ilici cînta cu toți o dată. Alături de el se afla un soldat cu capul bandajat. Chipurile lor, ca și chipurile tuturor, erau transfigurate și purtau pecetea unei negrăite fericiri.

(Din volumul «Povestiri despre Lenin»)

Amintiri ale par
lor români la lu
pentru apărarea
Sovietice

Cu auto
blindatu
pe
fronturi
revoluți

- fragm

Spre sfîrșitul anului 191
cram ca șofer la Misiunea
tară română cu sediul la O
Vestea despre evenimentel
trecute la Petrograd în noa
de 24—25 octombrie 1917 ș
cerea puterii în mîinile bol
cilor s-a răspîndit cu iuțeal
gerului. Imediat, și pe str
Odesei au apărut baricad
început lupte. Orașul a că
înfățișarea unui cîmp de bă

Acțiunilor revoluționare
bolșevicilor din Odesa, li
alăturat și muncitorii ro
de la șantierele navale «Fe
din Galați — evacuate a
sfîrșitul anului 1916 — c
marinari de pe vapoarele r
nești care se găseau la dispo
autorităților ruse.

Eu am primit misiunea s
crez ca șofer în cadrul Coma
mentului gărzilor roșii. T
portam armament din port
tru înarmarea muncitorilo
același timp, făceam și legă
dintre gărzile roșii și vap
«Almaș».

În decembrie 1917, cu trei
șini — a treia fiind a mea — în
cate cu armament, am pl
spre Kerci (Crimeea). Dup
drum plin de peripeții, în
au intervenit și ciocniri arm
am ajuns la destinație cu în
armamentul.

La începutul anului 1918
fost trimis, împreună cu alț
feri, la Moscova, pentru a u
școala de autoblindate, apoi
fost repartizați la eșalonul 3
autoblindate comandat de
ghei Beznikov, cu care am
parte, de la începutul an
1918 și pînă în iarna lui 192
luptele pentru apărarea Pu
Sovietice. Eu am fost numit
ducător al unei mașini blind
folosită în special în luptel
stradă. Cu această mașină
participat la lupte grele împo
va contrarevoluționarilor la
roslav; intervenția autoblind
lor a fost salvatoare. Nu voi
niciodată ziua în care ne
întors victorioși la Moscova,
mirea care ni s-a făcut cu ace
ocazie de către comandantul
litar al regiunii Moscova,
ne-a mulțumit în numele
Vladimir Ilici Lenin.

Din volumul «MAREA REV
ȚIE SOCIALISTĂ DIN OC
BRIE ȘI MIȘCAREA SOCIAL
ȘI MUNCITOREASCĂ DIN
MÂNIA — AMINTIRI, DOCU
TE, ARTICOLE» aflat sub tip
Editura Politică

FLORI DIN BETON ARMAT

TOTUL A PORNIT DE LA FLORI

Pe la mijlocul veacului trecut se fabricau în Franța vase de ciment pentru horticultură. Acestea, pentru mai multă rezistență, erau introduse în niște coșulețe de sîrmă. Legenda spune că unui oarecare Monier i-a venit ideea năstrușnică de a îngloba rețeaua de sîrmă chiar în pereții vaselor. Rezultatul depăși orice așteptări: combinația dintre ciment și metal întrecea în rezistență toate materialele cunoscute pînă atunci, cu excepția metalului însuși. Monier continuă și azi să fie considerat inventatorul betonului armat, deși primatul îi este contestat de către unii autori care susțin că, încă în 1855, cu doisprezece ani înainte de obținerea de către Monier a brevetului invenției sale, Lambot ar fi construit... o barcă din beton armat. După ce timp de milenii lemnul, piatra, cărămida, metalul au fost aproape singurele materiale de construcție, o primă clădire la edificarea căreia s-a folosit noul material este ridicată — după unele surse — între anii 1873—1876 la Post Chester, New York, de către William E. Ward. Unul dintre pionierii domeniului, inginerul român Anghel Saligny, realizînd antrepozitele și docurile de la Galați și Brăila (1884—1889), a întrebuințat pentru întîia oară în lume betonul armat la construcția unor silozuri.

2

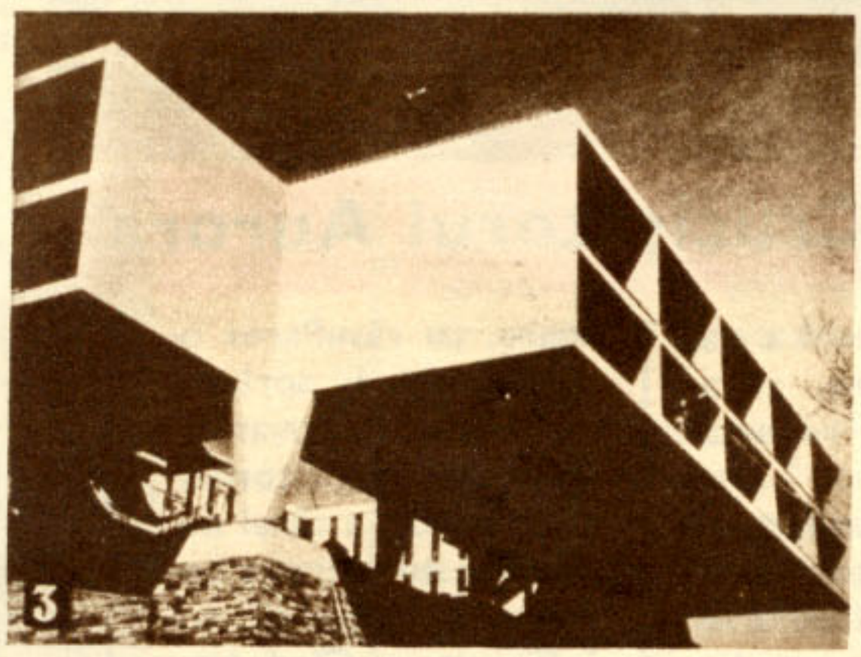

3

4

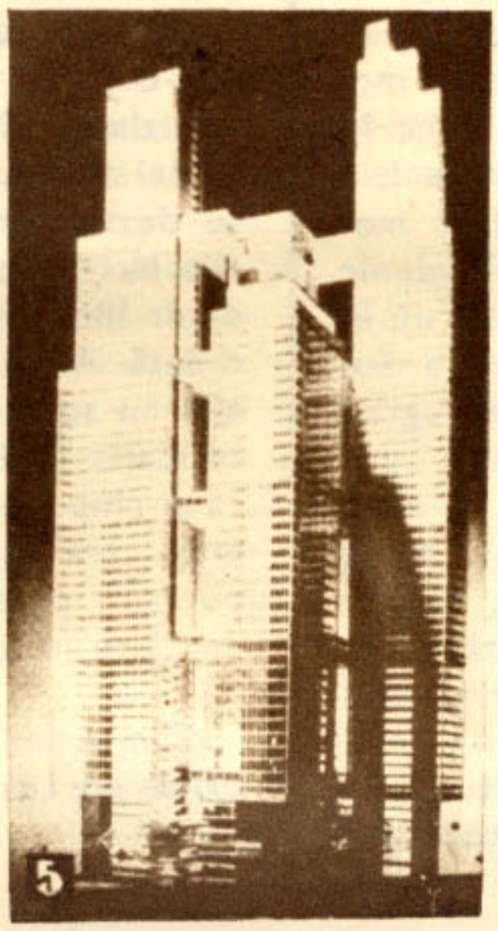

5

MINUNILE BETONULUI ARMAT

Cupola catedralei Sf. Petru din Roma — una dintre realizările uimitoare ale arhitecturii vechi — are un diametru de 13 ori mai mare decît grosimea pereților ei (3 m grosime la 40 m diametru). În comparație cu aceasta, constructorul genial care este natura a realizat o performanță uluitoare: coaja oului (0,4 mm grosime, 4 cm diametru), o cupolă cu diametrul de 100 de ori mai mare decît grosimea pereților. Se părea că o asemenea perfecțiune nu poate fi atinsă. Dar iată că în urmă cu cîțiva ani a apărut la Paris o cupolă de aproape 16 ori mai suplă decît coaja oului. Materialul care a permis o asemenea victorie a geniului uman este tocmai betonul armat. Acesta permite acoperirea unor întinderi impresionante fără a se recurge la stîlpi interiori. Cupola care găzduiește piața din Leipzig, pentru construcția căreia s-a folosit o cantitate de material de aproape cinci ori mai mică decît la catedrala Sf. Petru, acoperă o suprafață de trei ori și jumătate mai mare. Pavilionul CNIT, care poate adăposti pe cele aproape 2 hectare ale sale o adevărată grădină botanică, nu se reazemă pe pămînt decît în trei puncte depărtate între ele la 205 m.

Dar spațiul este cucerit și după cea de a treia dimensiune. Cea mai înaltă clădire din beton armat, turnul «Pirelli» din Milano, își ridică creștetul la 124 m, fiind în același timp cel mai înalt zgîrie-nori al Europei. În România recordul înălțimii îl va deține coșul de fum al termocentralei de lîngă Deva: 220 m. Turnurile de televiziune, la ora actuală campioane mondiale ale înălțimii, își întind uneori antenele la peste 500 m. Din beton armat a fost construit podul care traversează lacul Pontchartrain de lîngă New-Orleans, S.U.A., cu o lungime de 38 km. Tuneluri, viaducte, baraje, castele de apă, toate de dimensiuni record ar putea fi adăugate pe lista inepuizabilă a minunilor betonului armat.

O ARHITECTURĂ ÎN CARE TOTUL ESTE CU PUTINȚĂ

Alături de rezistența sa, una dintre proprietățile remarcabile ale betonului armat este posibilitatea de a lua orice formă. Fantezia arhitecților a suspendat clădiri din beton armat deasupra cascadelor (vila construită la Bear-Run, Pennsylvania, S.U.A., de arhitectul Frank Lloyd Wright), a ridicat edificii impunătoare pe cîțiva piloți, a construit ciuperci sau umbrele gigantice sub care se pot adăposti mii de oameni, a imaginat stranii îmbinări de stînci și de scoici care vor fi cluburi sau săli de spectacole.

Arhitectura modernă se identifică cu arhitectura betonului armat. Numai în țara noastră se toarnă anual 10 milioane metri cubi de beton, iar din cimentul produs în întreaga lume se poate turna o cantitate de peste 1 miliard metri cubi de beton, cam de 400 ori volumul piramidei lui Keops.

Proprietățile puțin obișnuite ale betonului armat fac din el, alături de metalele ușoare și de masele plastice, un material de bază al edificiilor viitorului. Ascensiunea betonului armat abia începe.

Arh. GH. SĂSĂRMAN

1) Silueta farului pe cale să devină emblema orașului Constanța. 2) Înșurubat în spațiu, turnul cu ceasuri al cetății universitare din Caracas pare să personifice posibilitățile nelimitate ale betonului armat. 3) A fost oare înfrîntă gravitația? Calitățile betonului armat au făcut posibilă conceperea de către Eero Saarinen a acestei îndrăznețe construcții ce pare să plutească în aer. 4) O acrobație inginerească cu nimic mai prejos decît cele ce se desfășoară dedesubtul ei: cupola circului din București. 5) Acest zgîrie-nori ar urma să bată recordul deținut de «Pirelli». Deocamdată nu e decît un proiect al arhitectului francez Zehrfuss.

1. Schimbul de insigne e începutul unor trainice prietenii.

2. La revedere. La vară ne vom întîlni din nou la Artek...

3. În parcul copiilor: de la tradiționala roată cu căiușei — la caruselul rachetelor.

4—5. Activități sportive ale pionierilor. Dar nu numai atît. Cele două imagini au fost surprinse tot de către pionieri.

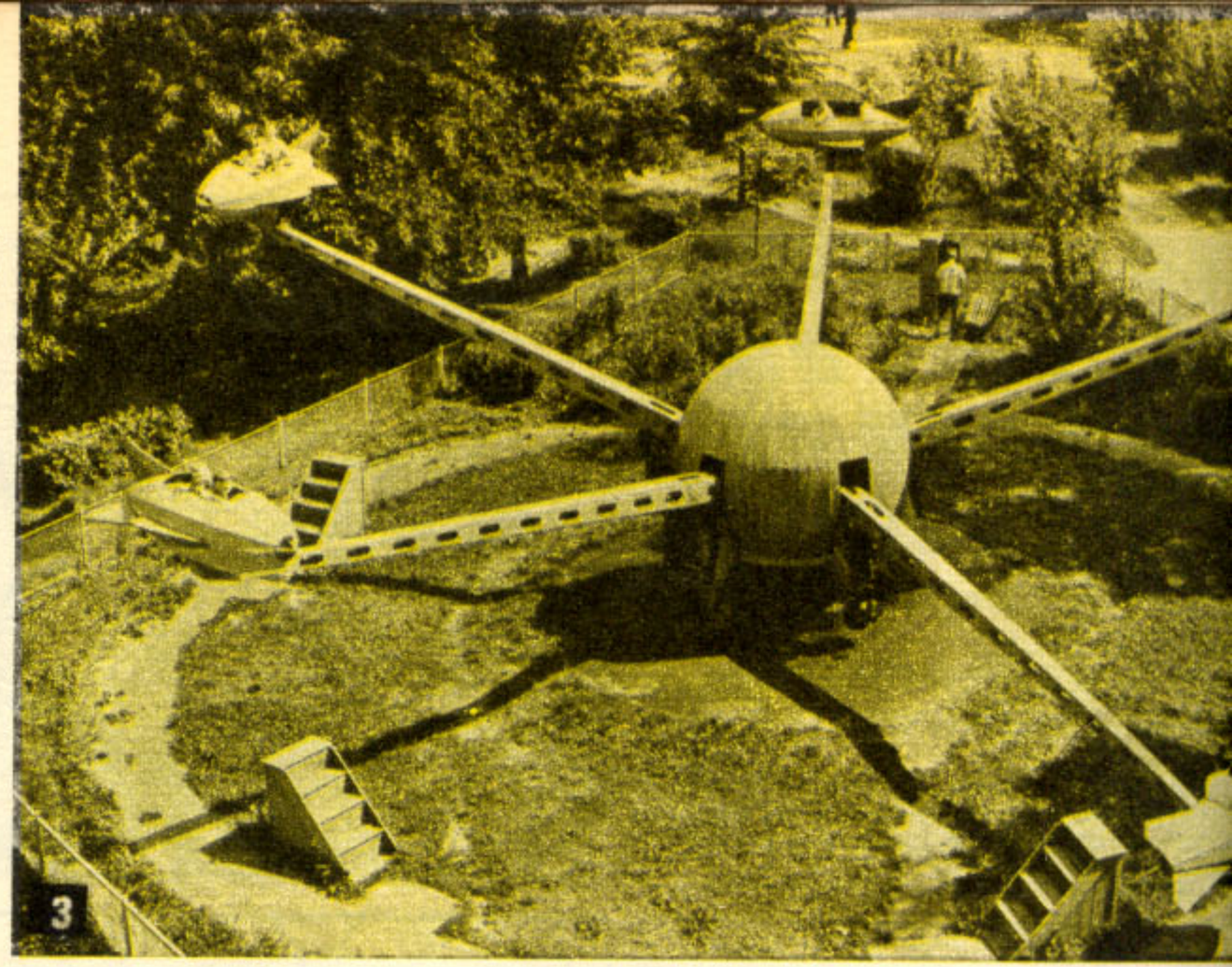

de Costache ANTON

„Republica Soarelui"

În Crimeea, la Artek, începutul lui octombrie păstrează cîte ceva din toate anotimpurile. Rîndunelele încă n-au plecat ori abia au sosit, zilele sînt calde, cu soare mult, cu smochini înfloriți a doua oară, cu trandafiri cățărați pe ziduri, cu gutui mari atîrnînd în pomi ca niște lampioane. Dar farmecul acestui țărm, nu-l dau numai anotimpurile, ci mai ales copiii. Cei peste cinci mii de copii. (Vara vin să-și petreacă vacanța aproape zece mii).

Numai privindu-i, se poate spune că aici, la Artek, întîi au fost copiii și-apoi în jurul lor s-au adunat toate celelalte: marea, muntele, soarele, pescărușii. Pentru ei au fost construite vile, străzi, parcuri, teatru în aer liber, stadioane, cinematografe, școli, un adevărat oraș: Artekul. Un oraș al copiilor, o mică republică unde chiar și salutul obișnuit trece printr-o miraculoasă transformare, devine cîntec. Copiii din Artek, oriunde i-ai întîlni, (pe stradă, la Casa pionierilor, pe stadion) și sînt mai mulți, salută toți odată, în cor:

Vsem, vsem*)
dobrîi deni.

Natașa Murdakova din Tadjichistan și Tamara Teplecova din regiunea Volodsc, amîndouă eleve în clasa a VII-a, s-au oferit să ne fie călăuze.

Amîndouă au părul auriu ca paiul de secară, ochii albaștri, albaștri și sînt înalte și subțiri ca două fire de trestie. O singură deosebire, Tamara poartă ochelari și pare mai tăcută. Totuși, după o clipă de șovăială (cele două călăuze se consultă cu privirile) cuvîntul hotărîtor e al ei. Ne îndreptăm spre stînca lui Pușchin. De acolo vom vedea întreg Artekul. Stînca se înalță chiar pe țărmul mării. Trepte săpate în piatră ne fac urcușul ușor.

— De-aici, spune Natașa, cînd ajungem sus, îi plăcea lui Pușchin să privească marea. Pe-atunci nu exista Artekul. Istoria lui e mai nouă. A început în urmă cu 42 de ani, de la 3 corturi și 80 de pionieri.

Privim jur-împrejur. Republica Soarelui, cum mai este numit Artekul — se întinde de-a lungul țărmului pe aproape 7 km. Acolo, departe, e tabăra maritimă cu patru unități de pionieri. Pavilionul Central are forma unui vapor. Mai sus, pe țărm, se zărește tabăra de munte.

Natașa arată cu mîna, bucuroasă:

— Iată și Ursul!

Privim, dar nu vedem nici un urs. Tamara Teplecova îi sare în ajutor. Ursul e masivul acela stîncos, care se profilează dincolo de tabăra maritimă.

— Pionierii care vin la Artek, spunea Natașa, nu pot fi numiți artekoviști dacă nu se urcă măcar o dată acolo pe munte.

Privim îndelung masivul stîncos. În lumina dimineții seamănă tot mai mult cu-n urs uriaș care întinde botul să soarbă dintr-o înghițitură marea.

Între timp, pe stîncă au apărut doi băieți în uniforme de marinari. Berete, bluze, pantaloni cu vipușcă marinărească și cu toate însemnele și gradele pe mîneci, la petlițe, pe umeri. Niște adevărați lupi de mare, care ne roagă să luăm parte la un exercițiu de orientare. Nici nu mai avem timp să le dăm răspuns. Unul din ei scoate de la brîu două fanioane și începe să transmită un mesaj cuiva care se află probabil pe mare. La doi sau trei kilometri de țărm descoperim o barcă, apoi și alta. În toate zărim berete și bluze marinărești. Și iată că și de la ei, de pe mare se transmit semnale cu fanioane. La poalele stîncii, în preajma unui telefon de campanie descoperim alt grup de pionieri — băieți și fete — care înregistrează semnalele și le transmit mai departe prin telefon. La sfîrșitul exercițiului, sîntem invitați să facem o plimbare cu barca. Să primim invitația, să n-o primim?

Un lătrat răsunător și prietenos totodată, e capăt dilemei. E cîinele lup — Timur. Lîngă el, trei fete în uniforme de grăniceri ne invită la detașamentul lor.

Timur cu lătratul său vesel ne avertizează că invitația e cît se poate de serioasă. Renunțăm la

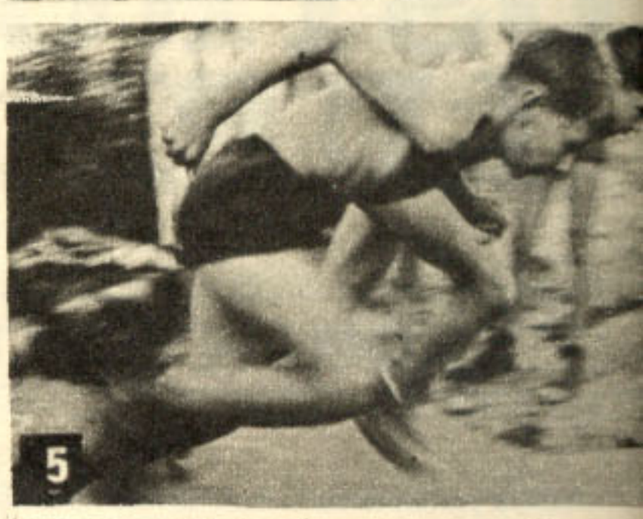

plimbarea cu barca și pornim spre detașamentul «micilor grăniceri».

În drum sîntem opriți printr-un «Vsem, vsem, dobrîi deni» de alt detașament. Aici se pregătesc dansuri și cîntece și sîntem invitați să luăm parte. Doi băieți cu niște baiane**) mai mari decît ei au grijă să-l îmbuneze pe Timur, care în prima clipă nici nu vrea să audă de invitație.

Se pornește o «troică», dans în care sîntem prinși cu toții.

Baianele care se aud în toată tabăra atrag pionierii altor detașamente.

Cînd ia sfîrșit dansul și pornim mai departe, notez în carnet: Artekul nu este numai o republică a soarelui, ci și un simbol al copilăriei fericite.

* *Tuturor, tuturor,*
Bună ziua!
** *Instrument muzical*

SECRETUL AMFOREI

Scenariu de ION HOBANA
Desene de
POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Cercetătorii își dau seama că nu se va putea afla taina misteriosului Galion pînă cînd nu va fi descoperită epava din fundul mării.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

După o jumătate de oră de drum, ațiinîndu-se cu barca pe lîngă mal și vîslind din răsputeri ca să învingă curentul puternic al fluviului, cei doi băieți ajunseră la «spărtura» despre care le vorbise necunoscutul din barcă.

Într-adevăr, aici, Dunărea părea că rupsese cu colții din mal o halcă uriașă de pămînt și acum pompa prin spărtură apa în baltă, de parcă ar fi fost milioane de diamante vesele, strălucitoare și jucăușe. Mici curcubeie verzi, roșii și albastre pîlpîiau o clipă deasupra și-apoi mureau, prefăcîndu-se într-un șuvoi de apă, limpede și cristalin, ce se pierdea șerpuind grăbit prin pîlcuri de sălcii.

De aici avea să pătrundă în Deltă.

Cu cîteva lovituri de lopeți, Scatiul îndreptă barca spre spărtură și ea se opri cu un scîrșnet prelung, în nisip. Cu gesturi sigure, băiatul scoase lopețile și le puse în barcă și-apoi, sub privirile scrutătoare ale «profesorului», sări în apă care-i venea pînă la glezne. Apucînd lanțul greu, care atîrna prins cu un inel de botul bărcii, Scatiul se înhămă la el și strigă:

— Hai, Babușcă, trage-i cu ghiondelul!

Babușcă scoase din barcă un arac lung de cîțiva metri și îl înfipse în nisip,

lăsîndu-se cu toată greutatea corpului pe el. Spuse cu același aer somnoros:

— Eu sînt gata... Dă-i drumul, Scatiule!

Și barca porni. Ținînd strîns lanțul care aproape că îi tăia umărul, Scatiul înainta plescăind prin păpuriș, în timp ce Babușcă îl ajuta, împingînd barca cu ghiondelul. La fiecare pas al Scatiului, zeci de peștișori săreau speriați din apă ca o explozie de schije argintii. Pe măsură ce barca înainta, apa devenea din ce în ce mai adîncă. Ici-colo, răsăreau siluetele albe și enigmatice ale sălciilor de baltă. De undeva, de departe, venind parcă dintr-un străfund de lume, tălăzuia spre cei doi băieți un vuiet prelung, un tunet ce părea că se rostogolește peste stufăriș, ca să se stingă apoi, încet-încet, într-un vaier abia auzit.

— Ce se aude? Vine ploaia? îl întrebă pe Babușcă necunoscutul din barcă, scrutînd cu o ușoară nedumerire cerul senin.

Babușcă se propti în ghiondel și îi răspunde din vîrful buzelor:

— Sînt gîrlițele, domnule...

Necunoscutul ridică din umeri:

— Gîrlițe? Ce-s alea, puștiule?

Babușcă îl fulgeră deodată cu ochii săi verzi de pisică, și nu-i răspunse. Tocmai în clipa aceea, Scatiul, dînd drumul lanțului, se apropie de Babușcă, înaintînd prin apa ce-i venea acuma pînă la brîu și-i spuse:

— Pregătește-te, Babușcă... ne apropiem de «Pădurea spînzuratului»... Trec eu la ghiondel! adăugă el, sărind ca un fulg în barcă și luînd ghiondelul din mîinile celuilalt. Babușcă scoase din sîn o praștie, apoi, udînd între buze o piatră rotundă și albă, o potrivi și se așeză la pîndă în fundul bărcii.

— Ce faci cu praștia? îl întrebă curios necunoscutul. Vrei să dobori o gîrliță de-aici?

Babușcă îl fixă din nou cu ochii lui verzi și tăcu.

— I-ascultă prietene, ești mut sau îți bați joc de mine? se răsti la el individul din barcă, lăsînd geamantanul jos. Vrei să-ți rup urechile?

Babușcă își întoarse cu un gest leneș privirea spre Scatiu, o privire pe jumătate ironică, pe jumătate nedumerită, care parcă spunea: «Ce tot vrea, omul ăsta, de la mine?»

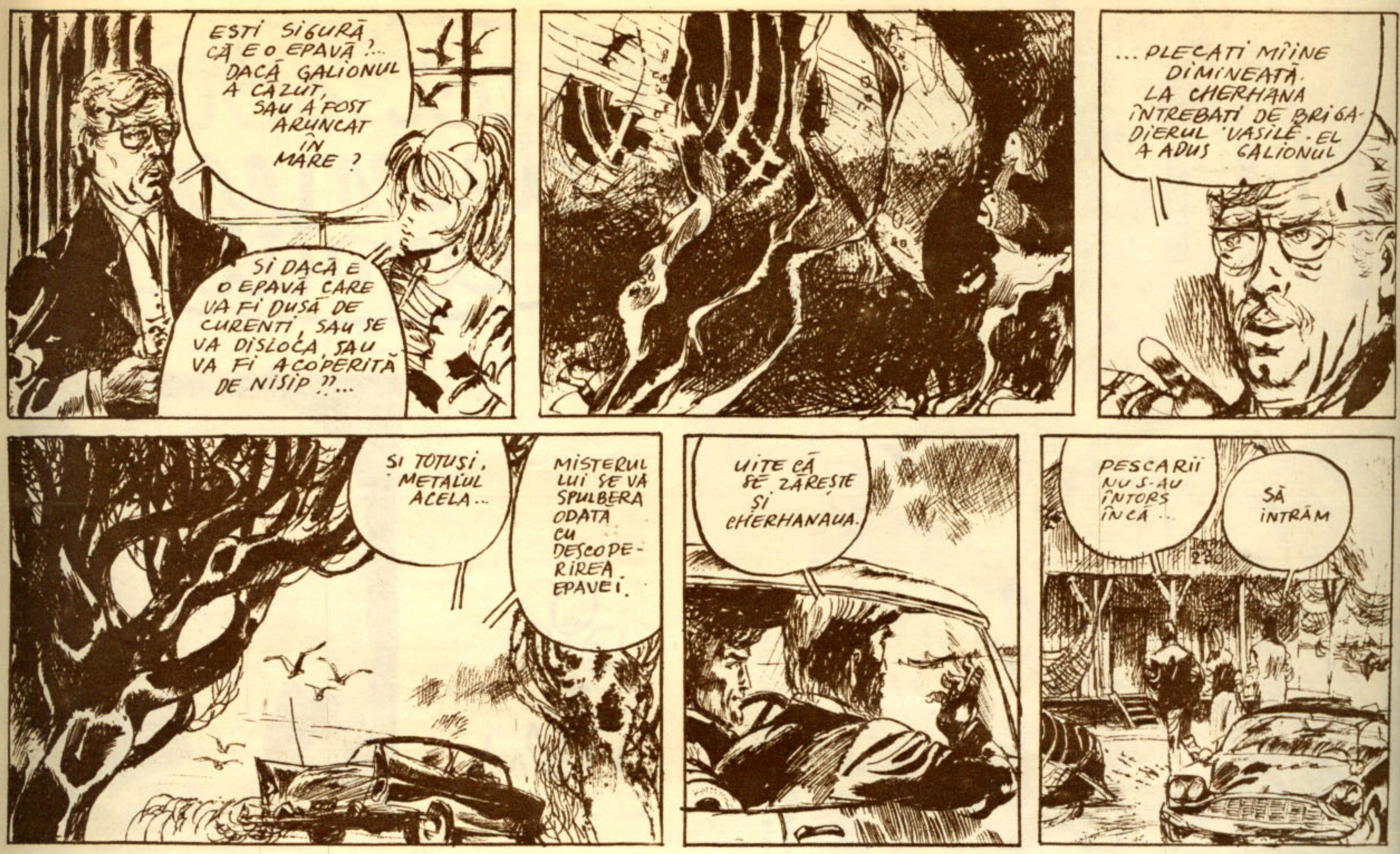
ESTI SIGURĂ, CĂ E O EPAVĂ ?... DACĂ GALIONUL A CĂZUT, SAU A FOST ARUNCAT ÎN MARE ?
ȘI DACĂ E O EPAVĂ CARE VA FI DUSĂ DE CURENȚI, SAU SE VA DISLOCA, SAU VA FI ACOPERITĂ DE NISIP ?!...
... PLECAȚI MÎINE DIMINEAȚĂ. LA CHERHANA ÎNTREBAȚI DE BRIGADIERUL VASILE. EL A ADUS GALIONUL
ȘI TOTUȘI, METALUL ACELA...
MISTERUL LUI SE VA SPULBERA ODATĂ CU DESCOPERIREA EPAVEI.
UITE CĂ SE ZĂREȘTE ȘI CHERHANAUA.
PESCARII NU S-AU ÎNTORS ÎNCĂ...
SĂ INTRĂM

(Va urma)

• OSTROVUL LUPILOR • 23

• OSTROVUL LUPILOR • 24

— Peste cîteva minute intrăm cu barca în «Pădurea spînzuratului», îi explică repede Scatiul necunoscutului, pădurea este plină de vipere de salcie!...

— De vipere? făcu uluit necunoscutul.

— Da, continuă Scatiul, și s-ar putea ca vreuna să ne sară de pe o cracă drept în barcă. Dar nu aveți teamă, Babușcă o s-o doboare cu praștia cît ai clipi din ochi...

— Cu praștia? rînji necunoscutul, pipăind ușor cu degetele ceva la buzunarul de la piept... cu praștia, hm... frumoasă perspectivă...

— Priviți, aceasta-i «Pădurea spînzuratului», spuse Scatiul, împingînd cu putere barca cu ghiondelul din păpuriș. Aici începe...

Necunoscutul întoarse capul și privi peste o pajiște imensă de nuferi albi și galbeni, spre o pădure bătrînă de sălcii. Scatiul împinse barca care în curînd pătrunse în desiș. Perdele grele și întunecoase de frunziș cădeau în întunericul pădurii, sfîșiată ici colo de raze de soare ce se încrucișau printre sălcii, incendiind tremurătoarele pînze de păianjen.

Deodată, Babușcă ridică mîna fulgerător în sus, făcîndu-i semn Scatiului să oprească barca. La cîțiva pași de ei se ridica deasupra apei, subțirică și zveltă, o salcie tînără, despletită în ramuri lungi, mustoase, plină de sevă.

— Ce-i, Babușcă? întrebă Scatiul după ce opri barca.

— I-acolo, sus, în vîrf, stă la pîndă... spuse Babușcă, nedezlipindu-și privirea de pe salcie. Dă-i drumul, că o învăț eu minte!

Scatiul împinse încet barca, în timp ce Babușcă duse praștia la ochi și păru să încremenească.

— Atenție, Babușcă, sare! strigă Scatiul, oprind brusc barca în loc.

În clipa următoare, cîteva detunături asurzitoare cutremurară pădurea și cîteva gloanțe șfichiuiră, tunzînd parcă cu foarfeca vîrful sălciei.

Șarpele căzu greu, neînsuflețit, din cracă în cracă și se prăbuși în apă. Băieții priviră uluiți spre necunoscutul care, cu un revolver în mînă, se uită la ei cu un zîmbet batjocoritor pe buze. Țeava armei mai fumega încă. Apoi «profesorul» își ațintì privirea asupra lui Babușcă și îl întrebă cu un glas care nu prevestea nimic bun:

— Hei, tu, ăsta, somnorosul! Te-ai trezit, în sfîrșit?

(Va urma)

Stănel Radu, cl.a V-a,Liceul nr. 24, București

Uivaroșan Daniela, cl. a VI-a A, Școala de muzică, București

Aici scriu și desenează copiii

Mîrzencu Ștefan, cl. a VI-a, Școala Dr. Petru Groza, Deva

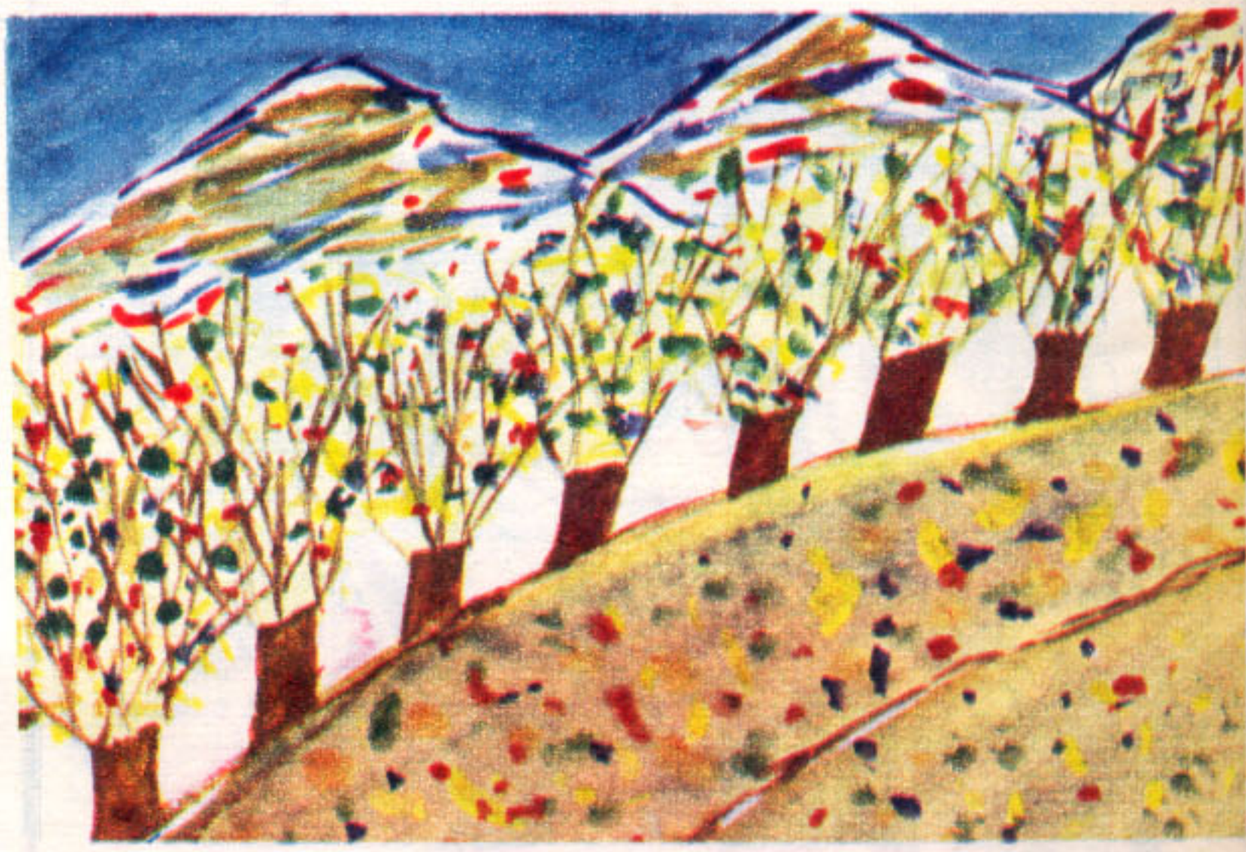

Popa Corina, cl. a III-a, Școala generală nr. 3, Piatra Neamț

Ilica Rodica, cl. a V-a, Școala generală, Dornești, Suceava

TOAMNĂ

Pe deal, podgoriile plîng cernite
Trec stoluri de cocori spre miazăzi,
Prin crengi se-aud chemări abia șoptite
Și vîntul smulge frunze ruginii.

Mesteacănul a-ncremenit pe-o culme
Privind o salcie cum plînge peste rîu.
Curg nouri reci, totu-i pustiu...
Doar o zorea mai bate-n poarta vieții.

E toamnă, s-a trezit tîrziu!...

Ionescu DAN
Ocna Mureș

ÎN SECUNDE

În pasele rapide deslușești
Chipul jucătorului,
Iar mintea acționează
În secunde.
Una, două, trei.
Secunde
Și gol.
Secundele sînt principalul.
În secunde
Se determină victoria
Sau se vede înfrîngerea,
În secunde.

Octavia GHEORGHE
Școala generală nr. 70,
București

MARINĂREASCĂ

ORIZONTAL

1) Goeleta lui Lup Larsen plecată spre Japonia la vînătoare de foci din cunoscutul roman al lui Jack London. 6) Renumit călător venețian care a plecat în China pe uscat și s-a înapoiat în Veneția pe mare. 7) Marinarul luptător pentru libertate din opereta lui Dunaevski «Vînt de libertate». 8) Sau. 9) Simion Kiriac. 10) Cete! 11) Simbolul germaniului. 12) Cuvînt de recunoaștere. 15)»... — Aku», descrierea expediției pe care Thor Heyerdahl a făcut-o în Insula Paștelui pentru a descoperi misterul construcției giganților de piatră. 17) Yvonne Hoche. 18) Mihai Tican — ..., călător român în Africa, autorul cărții de aventuri «Lacul cu elefanți». 20) Cîntec... acvatic! 22) Înecatul se agață și de el. 23) Neg! 26) Stîlp pe chei de care se leagă navele. 28) Ape ! 30) Aviator. 32) Numele uneia din caravelele descoperitorului Americii, Columb. 34) Element marinăresc. 36) Altă poreclă dată lupilor de mare. 38) Căpetenia argonauților de pe corabia «Argo» care au reușit să răpească lîna de aur păzită de un balaur (mit.). 40) Căpitan din romanul «Comoara din insulă» de Robert L. Stevenson, un adevărat «lup de mare» unul din oamenii care au făcut din Anglia «stăpîna oceanelor» de acum cîteva decenii. 41) Celebru corsar francez care s-a remarcat în toate bătăliile navale din timpul lui Ludovic XIV.

VERTICAL

2) «Corăbier» de odinioară. 3) Pronume. 4) Erou grec ale cărui peripeții pe mare de la plecarea din Troia și pînă în Itaca au fost povestite de Homer în epopeea «Odiseea». 5) Navigator englez ale cărui călătorii pe mare în jurul lumii a adus o contribuție de seamă în știința geografică, îmbogățind cu noi și numeroase date cunoașterea emisferei sudice. 7) Nelipsit oricărei ambarcațiuni rapide. 10) Curent (abr.). 11) Navigator portughez care a descoperit calea maritimă spre India, ocolind Africa pe la Capul Bunei Speranțe și ale cărui peripeții au fost povestite de Camões în epopeea «Lusiadele». 12) Personaj dintr-un roman de Edgar Allan Poe pe care prietenul său de aventuri Dirk Peters îl caută în subiectul romanului «Sfinxul ghețarilor» de Jules Verne. 13) Căpitanul balenierei din romanul «Moby Dick» (Balena albă) de Melville care urmărea o uriașă balenă. 14) Temerarul navigator și comandant al corăbiei «Speranța» din romanul lui Radu Tudoran «Toate pînzele sus». 15) 365 de zile. 16) «...-Tiki», altă descriere de Heyerdahl în care este cuprinsă călătoria pe o plută de balsa (după modelul vechilor ambarcații peruviene) din Peru pînă în insula Polineziei pentru a demonstra că populare a acestor insule s-ar fi făcut din răsărit. 19) Una din muzele poetului roman Ovidiu, care a murit în timpul exilului la Tomis pe malurile Mării Negre. 21) Navigator portughez care a făcut parte din escadra lui Magellan și care după moartea acestuia reușește să se întoarcă în patrie pe vasul «Victoria», fiind astfel primul care a făcut ocolul pămîntului (1519—1522). 25) Unde orice marinar se simte în largul său (pl.). 27) Strigăt cu care se cheamă curcile. 29) Unul din ei și-a pierdut ultimii doi dinți în balta de la Călugăreni. 31) ...-Vîrtej, cunoscutul căpitan al «Bătrînei Carapace». 33) Cuvînt din limbajul marinarilor francezi care înseamnă «curent primejdios». 35) Împărat din basmele lui Ispirescu. 37) ,Tel. 39) Primele noțiuni.

Dicționar la îndemînă: BII, APAR, AI.

Mihai PĂTRAȘCU

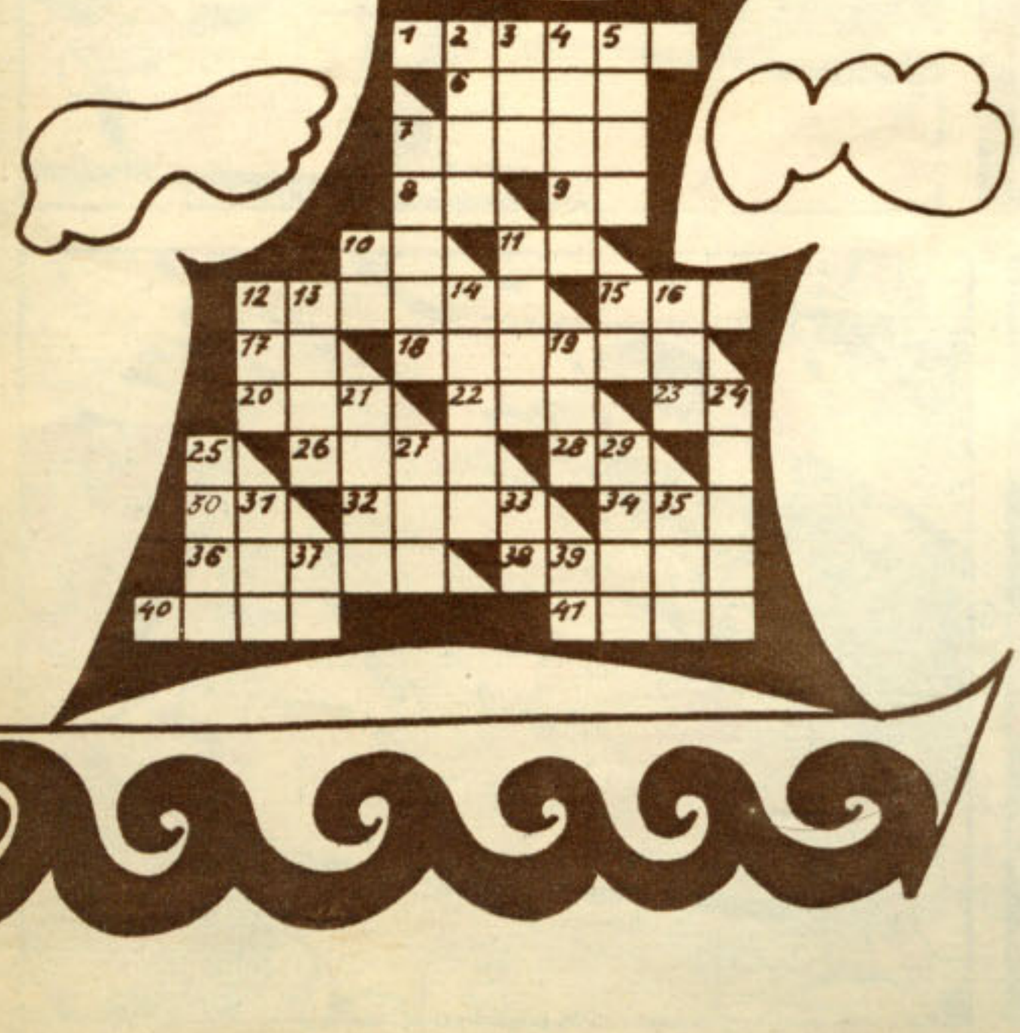

sfinx

Ghiciți ce reprezintă fotografia de sus
Cei care ghicesc sau... cred că au ghicit să ne scrie!

TRECEREA APEI

Trei turiști întîlnesc un rîu pe care vor să-l treacă. Pe malul celălalt văd o cu doi copii. Ei roagă pe copii să-i treacă dincolo. Cîte drumuri au făcut ști că barca nu suporta decît ori pe cei doi copii, ori numai un turist?

PĂTRAT CU SECRET

E	N	E	D	U	R	F
M	I	S	N	N	U	R
V	U	C	I	E	T	U
E	Z	I	R	L	U	N
E	S	E	L	E	C	Z
D	U	C	S	E	S	C
C	U	N	E	D	E	L

Plecînd de la una dintre literele primulu rînd vertical și mergînd pe un drum ascuns și ocolit, dar în șir, veți descope numele unui mare poet clasic român primele două versuri ale uneia dintr poeziile sale foarte cunoscute.

C U N E D E L

Cineva a copiat desenul din stînga. Oare l-a copiat întocmai? Și dacă nu, prin ce se deosebește de primul?

FILATELIE

Cu ocazia celei de a X-a ediții a jocurilor olimpice de iarnă, care se va de la începutul anului viitor în localitatea Grenoble din Franța, se va pune în ci o emisiune de mărci poștale formată din șapte valori și o coliță care prezintă la probele întrecerilor.

«TURNUL BABEL» DIN NOU ÎN ACTUALITATE

La Bagdad se discută planul de construire a unui nou turn Babel înalt de Potrivit legendei, aceasta a fost înălțimea turnului Babel construit și distrus cu milenii în urmă. Noul turn va constitui un punct de atracție pentru turiștii

Spre deosebire de anticul turn Babel, cel actual va fi înzestrat cu cele m mijloace ale tehnicii. La diferite etaje vor funcționa posturi de radio și telev iar ultimele două etaje vor fi rezervate pentru un restaurant și o cofetărie ce

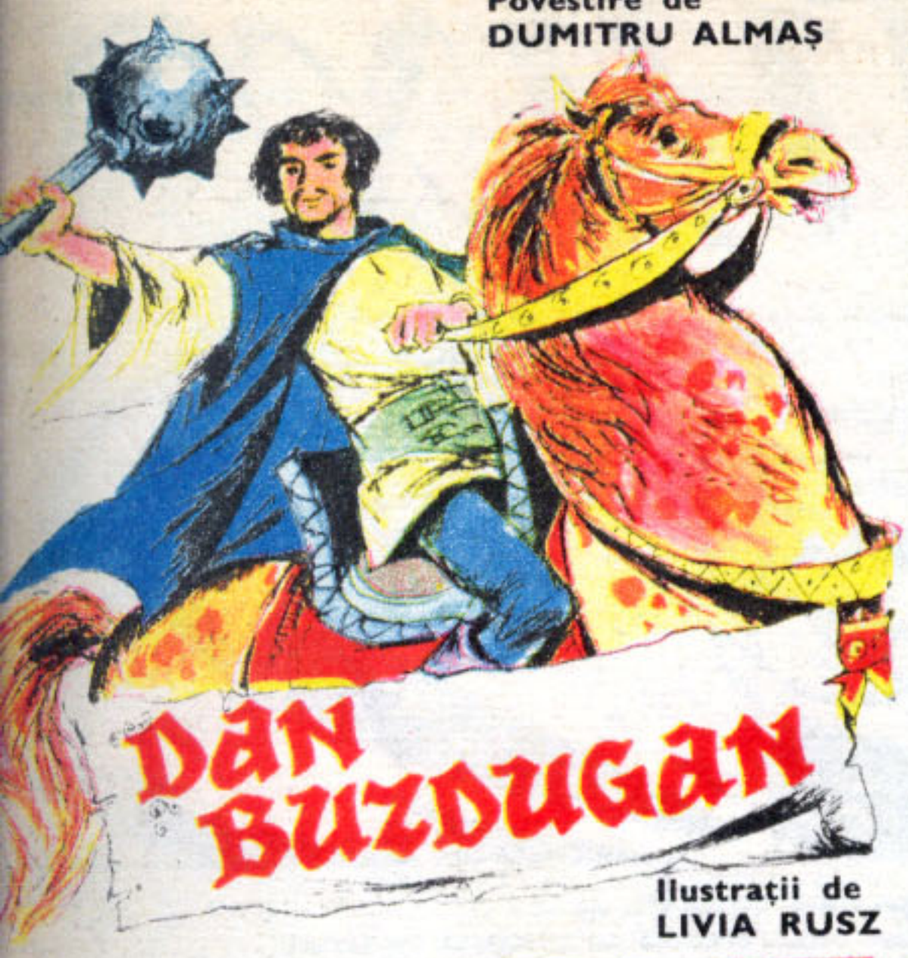

DAN BUZDUGAN

Povestire de
DUMITRU ALMAȘ

Ilustrații de
LIVIA RUSZ

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

În vara anului 1595 se stîrnise mare primejdie asupra Țării Românești. Stolnicul Stroe Buzescu îl alege pe Dan, mare meșter în minuirea buzduganului să plece pentru a aduce vești despre pregătirile otomanilor. Lui i se alătură un alt viteaz, Ștefan din Tețcani.

Ajungînd la Dunăre, sînt atacați. După o scurtă luptă Dan este prins și închis în închisoarea lui Mehmet. Rada, care slujește în casa acestuia, îl eliberează pe Dan, care la rîndul său o ajută să fugă. Mehmet trimite ieniceri pe urmele lor dar ei scapă de primejdie și se refugiază la marginea unui oraș.